

HET KANO-WEEKEND

Arco Struik

**Met tekeningen van
Janneke van Heel**

Vaderdag	3
Het weekend begint	6
Berend en Adje	8
Jaap en Koos	11
Tent opzetten	14
Beverjacht	17
Jaap moet aan het werk	21
Er achter aan !	26
Snel terug	28
Handig, zo'n computer	30
Barbecue	34
Jaap weet het	37
De nachtboot	40
Toch een nachtmerrie	42
Grote Bram	46
Hulp van boven	48
Wat een weekend	51

Vaderdag

‘Ssstt...! Zachtjes doen’, fluistert Carlijn tegen haar zusje Iris.

‘Ik doe toch zachtjes’, zegt Iris.

‘Papa mag ons niet horen’.

‘Die slaapt toch overal doorheen. Ik hoor hem hier snurken’.

Vandaag is het vaderdag.

Carlijn en Iris maken ontbijt voor hun vader.

Bram, hun kleine broertje, helpt ook mee.

In de keuken is het een bende.

De hagelslag is gevallen en de hele vloer ligt vol.

Ze zetten het ontbijt op een blad.
Een kopje thee, een beschuitje met hagelslag.
Een plakje koek met kaas.
En ook nog een gekookt eitje!
Heel voorzichtig lopen ze de trap op naar boven.
De trap kraakt.
'Shit!' fluistert Carlijn, als ze bijna boven zijn, 'de cadeaus'.
Bijna vergeten.
Snel pakt Iris de drie tekeningen.
Die zijn mooi ingepakt.
Ze sluipen de slaapkamer van hun ouders in. Op hun tenen.

Dan roept Carlijn heel hard. 'Wakker worden!'
'Hiep hiep hoera!' roept Bram.
'Gefeliciteerd met je vaderdag', zegt Iris.
Onder het dekbed horen ze wat gegrom.
Dan begint het dekbed te bewegen.
Daar komt hun vader tevoorschijn.
Hij weegt 142 kilo.
Zijn dikke buik beweegt heen en weer.
Hij wordt niet voor niets Grote Bram genoemd.

'Hmm, heerlijk, ontbijt op bed. En ook nog cadeautjes', zegt hij.
Op zijn gezicht verschijnt een brede glimlach.
'De hele dag lekker niks doen', zegt hij.
'Vergeet het maar. Actie vandaag, pap!' roept Carlijn.
'Pak je cadeaus maar uit'.
Papa kijkt mama aan.
'Sokken, hoop ik?' zegt hij.

Mama schudt van nee.
'Onderbroeken? Overhemd?'
Maar mama blijft nee schudden.

Bram geeft papa zijn tekening. Bram heeft een soort televisie getekend.
'Wij gaan samen naar de film. Straks', zegt Bram.
'Leuk', zegt papa.
Dan geeft Iris haar tekening. Er staat een voetballer op.
'En gaan wij samen naar het voetballen. Vanmiddag', zegt Iris.
'Ook leuk. Dit gaat goed', zegt hij.
Zijn glimlach wordt steeds breder.
Dan kijkt hij naar Carlijn.
'En gaan wij zeker op de bank liggen. Vanavond', zegt hij.
'Nee pap, wij gaan samen met een kano varen. Volgend weekend'.
De glimlach op zijn gezicht is verdwenen.

Papa zucht en kijkt naar mama.
'Wat is er mis met een paar sokken?', zegt hij.
'Schat, ze zien je zo weinig', zegt mama.
'Je werkt altijd. Je bent altijd met je computer bezig.
Ze willen graag iets met je doen. Iets leuks'.
Papa zucht nog een keer. Zijn dikke lijf trilt.
'Sokken zijn ook best leuk', moppert hij.

Het weekend begint.

Grote Bram en Carlijn zitten in de auto.

Het is vrijdagmiddag.

Dit weekend gaan ze samen kanovaren. In de Biesbosch.

‘We moeten hier naar rechts’, zegt Carlijn.

Ze wijst op het bord met een boot erop.

‘Kijk pap, daar ligt de pont’.

‘Daar làg de pont, zal je bedoelen. Hij vaart net weg’.

Nu ziet Carlijn ook dat de pont beweegt.

Opeens schrikt Carlijn.

‘We moeten er om zes uur zijn’, roept ze. ‘Komen we nu te laat?’

‘Hmm, dat denk ik niet. Het is pas kwart over vijf’.

Carlijn kijkt naar het grote lijf van haar vader.

Hij houdt niet van sport. Zelfs niet van bewegen.

Het liefst zit hij de hele dag achter zijn computer.

En nu moet hij het hele weekend kanovaren.

Ze weet dat hij er een hekel aan heeft.

En ze slapen in een tent. Zonder douche of wc.

Maar dat weet haar vader nog niet.

Carlijn vertelt dat later wel.

Toch vraagt ze: ‘Heb je er een beetje zin in, pap?’

Grote Bram zegt niets.

‘Knap van je hoor. Een heel weekend zonder computer’.

‘Ja, knap hè?’

Er verschijnt een grijns op het gezicht van Grote Bram.

‘Hoe kwam je op het idee om dit te gaan doen?’ vraagt hij.

‘Mama zag het in de krant staan. Een vader-zoon-kano-weekend’.

‘Maar....’

‘Vader-dochter mag ook’, zegt Carlijn snel.

Dat er nog twee vaders en zoons meegaan, vertelt ze straks wel.

De pont komt er aan.

Een kwartiertje later zijn ze aan de overkant.

Daar rijden ze verder.

Ze moeten verzamelen bij het Biesbosch Museum.

Al snel zien ze het bord.

Vanuit de verte ziet Carlijn twee jongens.

Als ze uit de auto stapt, wordt ze aangestaard.

Dan kijken de jongens naar elkaar.

‘Oh nee.....een meisje’, kreunen ze tegelijk.

Berend en Adje.

Carlijn zegt niets.

'Wat een sukkel', denkt ze.

'Een uitslover en een slome met een verrekijker'.

Ze helpt haar vader met de spullen.

Ze hoort dat de twee jongens met elkaar praten. Over haar.

Maar dat kan haar niets schelen.

Ze zal ze wat laten zien dit weekend.

‘Breng die spullen maar hier’, roept één van de andere vaders.
Ze brengt de tas en de slaapzakken naar de man.
Daar staan nog meer tassen.
‘Hoe heet jij?’ vraagt de man aan Carlijn.
‘Carlijn’.
‘Dat zijn Berend en Adje’, zegt hij. ‘En ze hebben nog geen verkering!’
Daarna begint hij hard te lachen om zijn eigen grap.
‘Leuke zoons, nog leukere vaders’, denkt Carlijn, *‘maar niet heus’.*

Carlijn gaat op haar tas zitten.
Na een tijdje komen de twee jongens erbij zitten.
Ze zijn toch wel een beetje nieuwsgierig.
‘Hoe oud ben jij eigenlijk’, vraagt Adje.
Carlijn doet of ze het niet hoort.
Ze kijkt recht voor zich uit.
Dan zegt Berend ‘ik word volgende maand dertien’.
‘Pffh...ik ben al dertien’ liegt Carlijn.
Een maand geleden is ze net twaalf geworden.
Pesterig zegt Adje: ‘Ik ben toevallig al dertien en een half’.
‘Stom joch’, denkt Carlijn.

Carlijn staat op en loopt het dijkje op.
Daarachter ziet ze een boot liggen.
Op de boot staat een man. Hij staat te schreeuwen in zijn mobiel.
Hij maakt wilde gebaren. Het lijkt wel of hij boos is.
Plotseling ziet hij Carlijn.
Hij ziet dat ze naar hem kijkt.
De man breekt het gesprek af.
Hij stopt snel zijn telefoon in zijn zak en komt naar haar toelopen.

‘Hallo allemaal’, roept hij. ‘Gaan we kanovaren?
Of niet soms?’

Hij klapt in zijn handen.

‘Breng de spullen maar aan boord, jongens’.

Iedereen neemt wat mee.

Carlijn pakt één van de tassen.

‘Voorzichtig met die tas’, roept haar vader.

‘Hoezo? Wat zit er in dan?’ vraagt Carlijn.

‘Eh.....mijn...laptop’, zegt Grote Bram.

‘Je WAT.....??’.

Carlijn wordt knalrood.

Dan smijt ze de tas op de grond. Keihard.

En ze loopt boos naar de boot.

Jaap en Koos.

‘Val niet in het water, jongens’, roept de man.

‘En de meisjes?’ denkt Carlijn. ‘Kunnen die gewoon nat worden soms?’.

Carlijn is nog steeds boos.

Boos op haar vader.

Wie neemt er nou zijn computer mee, als je gaat kanovaren.

‘Zo, welkom aan boord. Mijn naam is Koos’.

De man klinkt niet erg vriendelijk.

‘En mijn naam is Jaap’, hoort Carlijn plotseling achter zich.

Ze schrikt ervan.

‘Jaap Kortnagel’.

Waar komt die ineens vandaan?

‘Koos en ik nemen jullie mee om te kanovaren’, zegt Jaap.

‘Het is prachtig weer dit weekend, dus dat moet lukken’.

Dan start Koos de boot en varen ze langzaam weg.

‘We gaan toch kanovaren?’, vraagt de vader van Berend.

‘Ja natuurlijk, broemt Koos. ‘Kanovaren.

Of niet soms?’

‘Maar waar zijn de kano’s dan?’

Koos zucht en schudt zijn hoofd.

Jaap vertelt dat de kano’s in het ruim van het schip liggen.

Er zijn verschillende kano’s. Van kleine kinderkano’s tot hele grote.

De grote kano’s, daar kan je met zijn vieren in.

‘We varen eerst naar een eiland’, vertelt Jaap.

‘Daar gaan we de kano’s uitladen.

Dan kunnen we vanavond nog even gaan kanoën.

Als het bijna donker is.

Als we geluk hebben, kunnen we een paar bevers zien zwemmen’.

Jaap ziet er blij uit.

Je kan zien dat hij van bevers houdt.

Dan broemt Koos wat. Hij klapt weer in zijn handen.

‘Ja, ja, maar eerst moeten de tenten worden opgezet.

Of niet soms?’

Jaap vertelt later dat hij eigenlijk politie-agent is.
Als hij niet hoeft te werken, gaat hij kanovaren. En bevers zoeken.
'Politie aan boord. Dat is helemaal veilig', zegt Grote Bram.
Hij knipoogt naar Carlijn.
'Ik zou maar lief zijn, Carlijn. En niet met tassen gooien.
Anders kom je nog in de gevangenis'.

Grote Bram vraagt wat Koos bedoelt met tenten opzetten.
Jaap vertelt dat ze gaan kamperen.
Op het weiland van een boer.
En ieder moet zijn eigen tent opzetten.
Alleen Jaap slaapt op de boot.
Grote Bram schrikt ervan.
Hij heeft een hekel aan tenten. En zeker om ze op te zetten.
'Maar.....maar....', stamelt Grote Bram.
'Niks te maren, gewoon handen uit de mouwen', snauwt Koos.
'Of niet soms?'

Tent opzetten.

'Kijk, daar ligt het eiland al', roept Jaap.

Handig stuurt Koos de boot naar het eiland.

Hij legt de boot dicht tegen de kant aan.

'Kijk, zo doe je dat. Of niet soms?' roept Koos.

Als ze vast liggen, wordt alles uitgeladen.

Iedereen is druk in de weer.

Grote Bram en Carlijn kijken elkaar aan.

Ze weten niet goed wat ze moeten doen.

Stokken, tentdoek, lijnen, haringen. Alles ligt door elkaar.

Grote Bram pakt een tentstok.

Hij houdt hem alleen maar vast.

Hij ziet er hulpeloos uit.

Dan legt hij de tentstok weer op de grond.

Wat nu?

De tent van Adje staat als eerste.

Hij komt bij Carlijn kijken.

Maar hij steekt geen vinger uit.

Hij staat alleen maar wat te grijnzen.

'Zal ik even helpen', vraagt Berend.

'Onze tent is klaar. Ik weet nu hoe het moet'.

Nu Berend helpt, wil Adje ook ineens meehelpen.

Al snel staat ook de tent van Carlijn en Grote Bram.

'Kom op. Naar de kano's', zegt Adje.

Ze lopen de dijk op en horen de stem van Koos.

Hij roept in zijn mobiel. Hij is weer boos.
Hij loopt zenuwachtig heen en weer.
Ze kunnen niet goed horen wat hij zegt.
Carlijn kan maar een paar woorden opvangen.
'.....niet boos worden.....', hoort Carlijn.
'*Dat moet hij zeggen*', denkt Carlijn.
'.....diamanten?.....maar ik.....'
Het is moeilijk om het goed te horen.
'ali..bi.....'.
Carlijn hoort alleen nog wat klanken, geen woorden.
Dan is Koos een tijdje stil. Hij zegt niets meer.
Carlijn twijfelt.
Heeft ze het wel goed verstaan?
Even later roept Koos heel hard:
'Hoezo vanavond moet het gebeuren?
Dat kan niet!
Ik zit op een boot in de Biesbosch!
Als Koos zich omdraait, duiken de kinderen snel weg.
Net op tijd.

Koos stampet de dijk op. Hij ziet de drie kinderen.
'Wat doen jullie hier?' snauwt Koos.
'We willen graag de kano's uitproberen', zegt Carlijn snel.
'Hmm', broemt Koos.
'We gaan eerst eten. En vanavond gaan we pas kanovaren'.
Koos kijkt Carlijn strak aan.
Dan zegt hij: 'Ik houd niet van pottenkijkers'.
Koos draait zich om en loopt woest door.

Even later zitten ze te eten.

Jaap vertelt stoere verhalen over de politie.

Koos kijkt naar Carlijn.

Het geeft Carlijn een raar gevoel.

Net of ze in de gaten wordt gehouden.

De politie is vlakbij, maar Carlijn voelt zich niet veilig.

Beverjacht.

Als het avond is, varen ze met vier kano's naar de overkant.

De zon is al onder.

Het begint te schemeren.

Carlijn zit samen met haar vader in een kano.

Carlijn zit voorin en haar vader achterin.

Berend en Adje varen ook met hun eigen vader.

Jaap vaart alleen, want Koos ging niet mee.

Koos moest wat anders doen.

Carlijn vraagt zich af wat.

'Andere zaken', had Koos kortaf gezegd.

Jaap vaart voorop.

'Wedstrijdje', roept Adje.

'Wie het eerst aan de overkant is'.

'*Uitslover*', denkt Carlijn.

Het instappen in de kano was voor Grote Bram niet makkelijk.

De kano wiebelde alle kanten op.

Ze waren bijna omgeslagen.

Nu gaat het goed, maar niet zo snel.

Grote Bram zucht en kreunt.

'Ik ben nu al moe', zegt hij.

Ze raken een beetje achterop.

Carlijn vindt dat niet erg. Aan Adjes wedstrijdje doet ze toch niet mee.

En zo kan Jaap niet horen wat ze aan haar vader vraagt.

'Pap, wat vind jij van die Koos?'.

‘Wel een aardige vent. Een beetje stug’, zegt Grote Bram.
‘Ik vind hem een beetje eng’.
‘Je moet even aan hem wennen, denk ik’.
‘Nee pap, er klopt iets niet. Ik heb hem horen bellen.
Hij was heel boos.
Hij had het over diamanten en over een alibi.
En vanavond moet er iets gaan gebeuren.
Het is een engerd, pap.
Misschien is het wel een moordenaar’.
‘Wat een onzin. Jaap is er ook bij en hij is van de politie’.
‘Ja...., maar Koos niet.
Wie weet wil hij òns wel vermoorden’.
‘Geen gezeur, Carlijn.
Een beetje door peddelen, want ze zijn allang aan de overkant’.
Grote Bram doet zijn best om harder te gaan.
Op zijn lijf staan zweetdruppeltjes.
Tien minuten later zijn ze eindelijk bij de anderen.
‘Tjonge, jonge, zijn jullie er al’, roept Adje pesterig.
‘Je had bijna gewonnen Carlijn. Ha ha’.

Jaap vertelt dat hij bevers gaat zoeken.
In de schemering is de kans het grootst om bevers te zien.
Het wordt al een beetje donker.
Iedereen moet heel stil zijn van Jaap.
Ze varen een inham in.
Al snel zijn de vier kano’s niet meer te zien vanaf het water.
De inham wordt steeds smaller.
De bomen worden dikker en groter.
De takken hangen over het water.

Het water is nu zo smal dat ze de kano niet meer kunnen omkeren.

Dan seint Jaap dat ze moeten stoppen.

Hij tuurt over het water.

‘Hier kunnen ze zitten’, fluistert hij.

Ze wachten en wachten. Er gebeurt niets.

Het wordt wel steeds donkerder.

Carlijn is niet op haar gemak.

Ze kijkt steeds naar de kant of ze iets ziet.

‘*Straks duikt Koos ineens op*’, denkt Carlijn.

Ze houdt alles in de gaten. Ook Jaap.

‘*Wat weet Jaap? Wat is hij van plan?*’

Dan opeens, ziet Carlijn iets donkers.

Er glijdt er iets door het water.

Vlak boven de waterspiegel. Dichtbij hun boot.

Het is een bever. Alleen zijn snuit is boven water.

Ze maakt snel een foto met haar mobieltje.

De bever zwemt langzaam door en duikt dan onder water.

Weg is hij en er is geen rimpeling te zien.

‘Zagen jullie hem? Mooi hè?’ roept Jaap dolblij.

‘Jullie hebben geluk. De eerste avond en meteen raak’.

‘Waar is hij nu?’ vraagt Berend.

‘Ik denk in de bever-burcht. Zo noemen ze het hol van de bever.

Dat is een prima plaats om te verstoppen’.

‘Tenminste....voor een bever’, zegt hij er snel achteraan.

Ze wachten nog een tijdje.

Geen enkele bever laat zich meer zien.

Het is ook te donker geworden.

Ze moeten achteruit varen om uit de inham te komen.

Grote Bram en Carlijn peddelen rustig terug naar de tenten.

‘Even geen wedstrijdje, hoor Carlijn’, roept Adje.

Plagerig fluistert Grote Bram tegen Carlijn:

‘Gelukkig, we leven nog.

Daar zijn we mooi aan een moord ontsnapt’.

Jaap moet aan het werk.

De volgende ochtend wordt Carlijn wakker.

Ze is nog slaperig.

Ze hoort het snurken van haar vader.

Behalve het gesnurk hoort ze nog iets.

Een vreemd geluid, buiten de tent.

Ze luistert scherp.

Wat is dat voor geluid?

Dan hoort ze een soort geschuifel.

Het is net of iemand om de tent sluipt.

Haar oren luisteren naar ieder geluidje.

En weer dat vreemde geluid.

Nu is het weer weg.

Grote Bram is gestopt met snurken.

Het enige dat Carlijn hoort is de stilte.

Zachtjes doet ze de rits van de slaapzak open.

Heel langzaam kruipt ze uit haar slaapzak.

Zonder geluid te maken doet Carlijn de tent open.

Ze steekt voorzichtig haar hoofd naar buiten.

Dan geeft ze een keiharde gil. Heel kort maar.

Ze kijkt recht in de ogen van een koe.

‘Allemaal opstaan. Ontbijten’, roept Koos.
‘Wegwezen jullie’, zegt hij tegen de koeien.
‘Ga maar ergens anders eten’.
‘Lekker geslapen?’, vraagt Koos aan Carlijn.
Koos zet alles klaar voor het ontbijt.
Het ziet er gezellig uit.
Koos is erg aardig en maakt zelfs grapjes.
Carlijn weet niet wat ze moet denken.
‘Er MOET iets gebeuren’, had Koos gezegd.
Maar er is gisteren helemaal niets gebeurd.
Misschien heeft ze zich vergist.

Iedereen is aan het ontbijten.
Alleen Jaap is er nog niet.
De koeien kijken toe van een afstandje.

Dan komt Jaap aanlopen.
Hij vertelt dat hij na het ontbijt weg moet.
Hij moet aan het werk. Heel plotseling.
Maar vanavond is hij weer terug.
Hij is gebeld door het politie-bureau in Dordrecht.
Er is een diefstal geweest vannacht.
Een grote diamanten-roof.
'We zoeken de twee dieven', vertelt Jaap.
Jaap moet het onderzoek leiden.
'Het is een geheim onderzoek', legt Jaap uit.
'Zo'n onderzoek noemen we een operatie.'
'Er is zelfs een geheime naam voor deze operatie'.
Jaap zwijgt en kijkt trots rond.
Dan zegt hij geheimzinnig: 'Het heet "Operatie Glaswerk".'

'Zal ik met je meegaan, Jaap', zegt Adje stoer.
'Met mij erbij is het zo opgelost. Kunnen we gelijk die boeven arresteren'.
Zijn vader lacht.
Carlijn schudt haar hoofd.
'*Grote mond. Als ze één keer boe roepen, ren je al weg*', denkt Carlijn.

De mobiel van Koos gaat af.
Zonder te kijken wie er belt, neemt hij op.
Hij zegt: 'Nu niet. Ik bel je zo terug'.
Koos staat gelijk op en loopt naar de boot.
Carlijn loopt hem stiekem achterna.
Koos staat aan de andere kant van de boot te bellen.
Carlijn kan niet horen wat hij zegt.
Ze stapt in een kano en peddelt naar de andere kant.

Ze moet ervoor zorgen dat hij haar niet ziet.
'Alles loopt volgens plan', hoort ze Koos zeggen.
'Oké. Ik zie je op de afgesproken plek'.
Het is een tijdje stil. Koos luistert naar wat de ander zegt.
Dan hangt hij op.

Carlijn heeft genoeg gehoord.
Die Koos is een vreemde kerel.
Hij is met duistere zaakjes bezig.
Ze moet dit aan haar vader vertellen.
Ze peddelt terug naar de kant.
Als ze de kano uitstapt, schiet de kano weg.
Ze valt met haar voet in het water.
'Shit', roept ze zachtjes.
Langzaam ziet ze de kano wegdrijven.
Naar de andere kant van de boot.
Als Koos het maar niet ziet.
'Hij houdt niet van pottenkijkers', denkt Carlijn.
Ze rent over het dijkje naar de tent.
Met één natte voet.

Bij de tent heeft Grote Bram zijn laptop op de tafel gezet.
De vaders staan er omheen.
'Pap, kan ik je even spreken?' zegt Carlijn gehaast.
'Ik ben even bezig', zegt Grote Bram.
'Maar ik moet je wat vertellen. Het is héél dringend'.
Ineens hoort ze voetstappen achter zich.
Carlijn voelt een sterke hand haar schouder beetpakken.
Ze schrikt ervan.

Ze durft niet te kijken wie haar beetpakt.
Maar dan hoort ze de stem van Jaap.

‘Ik moet er vandoor’, zegt Jaap. ‘De hoofd-commissaris belde’.
‘Als jullie willen kanovaren, moet je naar het strandje varen.
Het wordt lekker weer vandaag.
We zijn er gisteren langs gevaren.
Het is niet zo ver van de inham.
Veel plezier.
Tot vanavond’.

Er achter aan !

'Carlijn, kom eens kijken', roept Grote Bram.

'Ik heb iets leuks op de computer.

Hiermee kan je ieder plekje van de wereld zien.

'Kan je ook zien waar wij zitten?' vraagt Berend.

'Dat ga ik proberen'.

Grote Bram klikt een paar keer met zijn muis.

'Inzoemen, noemen we dat'. zegt hij.

'Dit is de Biesbosch', mompelt hij.

'Ja hoor.....het eiland', roept hij uit.

Na nog een klik met de muis zien ze een groepje mensen.

Dat moeten ze zelf zijn.

Grote Bram klikt nog een keer. De computer doet niets.

'Dichterbij kan niet', zegt hij. 'Leuk hè?'

Carlijn heeft de hoop opgegeven.

De computer gaat weer voor. Zoals altijd.

Ze loopt naar het dijkje. In de verte ziet ze Jaap in zijn kano.

En zij blijven alleen met die vreemde Koos.

En haar vader speelt met zijn computer.

Van boosheid begint ze zachtjes te huilen.

Ze merkt niet dat de twee jongens haar gevolgd zijn.

Opeens voelt ze weer een hand op haar schouder.

Nu is het de hand van Berend.

Snel veegt ze haar tranen weg.

'Wat is er?' vraagt Berend.

Carlijn wijst naar de kano in de verte.

‘Daar gaat Jaap. De politie laat ons in de steek’.

‘Daar hoef je toch niet om te huilen’, zegt Adje.

‘Hij is vanavond weer terug’.

‘Ik huil niet’, zegt Carlijn boos.

Dan zien ze nog een kano wegvaren.

In die kano zit Koos. Hij vaart achter Jaap aan.

Ze kijken naar de kano en dan naar elkaar.

‘Dit is wel heel vreemd’.

Dan vertelt Carlijn wat ze allemaal gehoord heeft.

De twee jongens kijken elkaar aan.

Ze weten niet of ze Carlijn moeten geloven.

‘En aan mijn vader heb ik niks’, zegt ze boos.

Plotseling zegt Adje:

‘Kom op. We gaan er achter aan.

We zeggen dat we naar het strandje gaan.

Maar we gaan kijken wat ze gaan doen’.

Carlijn aarzelt.

‘Ik weet het niet’, zegt ze.

‘Spioneren. Spannend!’ roept Adje.

‘Die Koos is niet te vertrouwen. Hij is gevaarlijk’, zegt Carlijn.

‘Of durf je soms niet’, daagt Adje uit.

‘Natuurlijk durf ik wel’, zegt ze. ‘Er achter aan’.

Maar haar hart gaat twee keer zo snel.

Snel terug.

‘Geen tijd te verliezen’, zegt Adje.

Hij heeft al een grote kano losgemaakt.

Daar kunnen ze met zijn drieën in.

‘Wacht’, roept Berend en hij rent weg.

Als hij terugkomt, heeft hij zijn verrekijker om.

‘Niet dom, Berend’, zegt Adje.

Zo snel als ze kunnen, kanoën ze achter de twee mannen aan.

Jaap zien ze al niet meer.

In de verte zien ze Koos nog wel.

Hij vaart een heel andere kant op.

Berend houdt hem in de gaten met zijn verrekijker.

Opeens ziet Berend hem ergens een inham in varen.

‘Waar gaat hij heen?’ vraagt Carlijn.

‘In ieder geval is dit niet de weg naar Dordrecht’, zegt Berend.

‘Harder varen’, roept Adje.

‘Nee stop!’ roept Carlijn.

Berend en Adje kijken haar verbaasd aan.

Adje schudt zijn hoofd.

‘Een meisje’, legt Adje uit aan Berend. ‘Ze is tòch bang’.

Berend tuurt door zijn verrekijker.

‘Ik zie hem niet meer’, zegt hij. ‘Ik ben hem kwijt’.

‘Ik weet zeker dat er iets niet klopt’, zegt Carlijn.

‘Wat doen we nu? Achter Koos aan of niet?’ vraagt Berend.

‘Nee, we gaan terug’, roept Carlijn. ‘Zo snel mogelijk!’

‘Nee’, roept Adje. ‘We moeten achter Koos aan’.

‘Geloof me nou maar. Ik heb een plannetje’, zegt Carlijn.

Vlug vertelt Carlijn wat ze van plan is.

Zo snel als ze kunnen, kanoën ze weer terug.

Handig, zo'n computer.

Ze leggen de kano aan en springen aan land.

Ze gaan het dijkje over en rennen naar de tenten.

Er is niemand te zien.

De vaders zijn er niet.

'Verdorie', moppert Carlijn, 'vaders!'

'Als je ze niet nodig hebt, zitten ze altijd in de weg.

Als je ze een keer wel nodig hebt, zijn ze nergens te bekennen'.

De computer staat op het tafeltje.

Berend klikt op de muis.

'Hij staat nog aan!', roept hij.

Hij klikt nog een paar keer op de muis.

Net zoals hij Grote Bram heeft zien doen.

'Verder naar beneden', zegt Carlijn.

'Kijk of je de inham kan vinden'.

Het duurt een tijdje, maar dan zien ze een inham.

Ze zien een figuurtje in een bootje.

Het is maar een klein poppetje op het scherm.

'Dat moet Koos zijn'.

'Kan je nog verder inzoemen?'

'Nee, verder gaat niet'.

Gespannen turen ze naar het scherm van de computer.

Maar er gebeurt niets.

Carlijn pakt haar mobieltje.
'Ik ga de politie bellen', zegt Carlijn.
'Hallo. Mag ik de hoofd-commissaris van Dordrecht', zegt ze.
'Het is heel belangrijk'.
Ze wacht, maar ze heeft geen geduld.
'*Schiet op!*' denkt ze.
De twee jongens kijken gespannen naar haar.
Dan komt er een agent aan de telefoon.
'U spreekt met Carlijn Boom.
Mag ik Jaap Kortnagel aan de telefoon?'
Na een tijdje is het gesprek afgelopen.
Carlijn kijkt een beetje sip voor zich uit.

'Wat zeiden ze?' vraagt Berend.
'Dat Jaap een vrije dag heeft', zegt Carlijn.
'Hij is helemaal niet op het bureau'.
Carlijn trekt een raar gezicht.
Ze doet de agent van de telefoon na.
'Nee jongedame, Jaap is aan het kanoën'.
Ze schudt haar hoofd.
'Hoe kan dat nou?'
Jaap zei dat de politie hem had gebeld.
De politie zegt van niet.
Dat is ook raar'.
Carlijn zucht.
'Natuurlijk zeggen ze dat', zegt Adje.
'Dat onderzoek is geheim! Daar mogen ze niets over zeggen'.
Carlijn is opgelucht.
'Ja, dat moet het zijn'.

Ze kijken weer naar de computer.
Ze wachten nu al meer dan een uur.
Het enige dat ze zien is dat mannetje.
Adje wordt ongeduldig. Hij wil wat gaan doen.
Achter Koos aan kanoën of zo. En hem dan bespieden.
Carlijn vindt dat ze geduld moeten hebben.
Koos zit daar ook niet voor niets zo lang te wachten.

Dan opeens verschijnt er een ander mannetje in beeld.
Bij de computer houdt iedereen zijn adem in.
Koos gaat naar de andere man toe.
Ze doen iets aan de kant van het water.
Maar Carlijn, Adje en Berend kunnen niet goed zien wat.
Na een tijdje verdwijnt de man weer.
Even later gaat Koos ook uit beeld.
Ze kijken nog een paar minuten naar de computer.
Er is niets meer te zien.

‘Wat hebben ze daar gedaan?’ vraagt Carlijn zich af.
‘Jammer dat we niet verder kunnen inzoemen’, zegt Berend.
‘We hadden er naar toe moeten gaan’, vindt Adje.
‘Dan hadden we het kunnen zien’.
‘Wat hadden jullie kunnen zien?’ vraagt Grote Bram.
Carlijn heeft niet gezien dat haar vader kwam aanlopen.
‘Niks’, zegt Carlijn snel. ‘Waar zijn jullie geweest, pap?’
‘Wij zijn bij de boer op visite geweest. Ik moest naar de wc.
Toen hebben we daar koffie gedronken’, zegt Grote Bram.
Hij kijkt naar de computer.

'Leuk programmaatje hè?' zegt hij.

'Als je ze niet nodig hebt.....', denkt Carlijn.

Barbecue

Laat in de middag komt Jaap terug.

Hij heeft boodschappen gedaan.

‘We gaan lekker eten van de barbecue’, roept hij vrolijk.

Alles wordt klaargezet.

Adje mag het vuur van de barbecue aansteken.

Hij mag ook helpen met het vlees te roosteren.

Af en toe slaat de rook zijn kant op en dan moet hij hoesten.

Jaap moet erom lachen.

Hij plaagt Adje en hij maakt de hele tijd grapjes.

Carlijn merkt het niet. Ze let er niet op.

Ze is in gedachten.

Tijdens het eten is Carlijn nog steeds stilletjes.

Jaap vertelt de ene mop na de andere.

De vaders moeten er erg om lachen.

Dan vraagt Jaap wat ze vandaag gedaan hebben.

Of ze zijn gaan kanovaren.

En of ze nog naar het strandje geweest zijn.

Grote Bram vertelt dat ze bij de boer op bezoek zijn geweest.

Hij vertelt gelijk dat hij een nieuw programma heeft op de computer.

En dat ze dit eiland en de tenten op de computer gevonden hebben.

Dat de kinderen zelfs de inham hebben gezien op het scherm.

Jaap maakt geen grapjes meer. Hij is ineens heel kortaf.

Grote Bram vraagt of Jaap het programma wil zien.

‘Onmiddellijk’, zegt Jaap.

Grote Bram start de computer en na een paar klikken komt de inham tevoorschijn.

Jaap probeert vriendelijk te klinken als hij aan de kinderen vraagt:

‘Wanneer hebben jullie dat gezien?’

‘Vanmiddag’, zegt Carlijn snel.

‘En wat hebben jullie gezien?’

‘Niet zoveel. Het water en de bomen.

Je kan niet verder inzoemen’.

‘Oké’, zegt Jaap en hij ontspant een beetje.

Hij maakt gelukkig alweer een grapje.

Maar af en toe kijkt hij onderzoekend naar Carlijn.

Dan horen ze een hoop kabaal.

Ze kijken om en zien Koos op het dijkje staan.

Hij klapt weer in zijn handen.

‘Zo, al aan het eten zonder mij?’ roept hij lachend.

‘Er is toch wel een kippenpootje over?’

Of niet soms?’

Zo vrolijk hebben ze Koos nog niet gezien.

Hij slaat Jaap op zijn schouder.

‘Alles is geregeld, jongen.

De zaak is voor elkaar’, zegt Koos.

‘Geen problemen?’, vraagt Jaap.

‘Alles is opgelost’, zegt Koos blij.

‘Dus de buit is binnen. Goed gedaan’, zegt Jaap.

Koos grijnst van oor tot oor.

Adje vraagt of Jaap de dieven al te pakken heeft.

Jaap schudt zijn hoofd.

‘Nee’, zegt hij. ‘Dat zal nog lastig worden.
Die dieven, dat zijn twee hele slimme jongens’.

Berend komt naast Carlijn zitten.

‘Volgens mij heb je gelijk. Er klopt iets niet’, fluistert hij.

Jaap weet het

's Avonds ligt Carlijn in haar slaapzak.
Ze fluistert tegen haar vader.
Ze vertelt wat ze Koos heeft horen zeggen.
Over de diamanten.
En dat Koos zei dat het moet gaan gebeuren.
Ze vertelt ook wat ze vandaag gezien heeft.
Op de computer.
Carlijn denkt dat Koos de diamanten heeft gestolen.
Samen met iemand anders.
Hij heeft misschien de diamanten verstopt.
Misschien wel ergens bij de inham.

Grote Bram zucht diep.

‘Volgens mij heb je een beetje teveel fantasie.

Stel je voor.

Koos gaat diamanten stelen, terwijl hij met Jaap op stap is.

En Jaap is van de politie!’

Grote Bram kijkt Carlijn aan. Hij schudt zijn hoofd.

‘Ga maar lekker slapen, meid. In je slaap mag je dromen’.

Grote Bram geeft Carlijn een kus.

‘Maar maak er geen nachtmerrie van.

Welterusten!’

Even later snurkt Grote Bram met veel lawaai.

Carlijn staat op en glipt de tent uit.

Het is al donker aan het worden.

Carlijn loopt naar de boot van Jaap.

Ze gaat het aan Jaap vertellen.

Ook al is hij een vriend van Koos.

Jaap is tenslotte van de politie.

Jaap zit aan dek.

Carlijn gaat bij hem zitten.

Carlijn vertelt alles wat ze weet aan Jaap.

Van het gesprek van Koos over de diamanten en het alibi.

Dat Koos naar de inham gevaren is.

Dat hij daar de diamanten verstoppt heeft.

Dat er nog iemand is die hem geholpen heeft.

En dat ze het op de computer gezien hebben.

Jaap kijkt Carlijn aan.

‘Aan wie allemaal heb je dit vertelt?’ vraagt hij.
‘Aan mijn vader, maar die gelooft me niet.
Hij vindt dat ik droom.
Maar is zelf al in slaap gevallen’, zegt Carlijn.
Dan begint Jaap hard te lachen.

‘Kom eens even mee’, zegt Jaap tegen Carlijn.
Hij duwt haar de kajuit in.
Carlijn schrikt.
In de boot zit Koos. Er zit ook een vrouw.
‘Koos, je bent er gloeiend bij’, roept Jaap.
‘Deze detective heeft je door’.
Was ze maar nooit naar Jaap toe gegaan.
Carlijn staat midden in de kajuit.
Ze kan niet weg. Jaap staat voor de deur.
Jaap vertelt alles wat Carlijn net verteld heeft.
Als Jaap klaar is, is het even heel stil.

Dan begint Koos hard te lachen.
De vrouw zegt dat Carlijn zich geen zorgen hoeft te maken.
Ze legt uit dat Koos en zij gaan trouwen.
Ze wil een ring met diamanten.
En de juwelier heet Ali Binali.
Het is allemaal een misverstand.

Carlijn is opgelucht.
Spannend is wel leuk, maar t e spannend niet.
Ze is blij dat het goed is afgelopen.
Maar een heel klein beetje jammer, vindt ze het wel.

De nachtboot.

Carlijn kan niet slapen.

Ze woelt in haar slaapzak.

Haar vader snurkt zwaar, maar Carlijn ligt wakker.

Terwijl iedereen slaapt, ligt zij toch te piekeren.

Alles wat gisteren en vandaag gebeurd is, schiet door haar hoofd.

'Toch klopt er iets niet.

Gaat Koos echt trouwen. Of is die vrouw een handlanger.

Zou Jaap er iets mee te maken hebben?

Of is het echt allemaal loos alarm?'

Carlijn weet niet meer wat ze denken moet.

Ineens zit ze rechtop in haar slaapzak.

Ze herinnert zich wat Jaap zei over de bever-burcht.

“Een prima verstopplaats”.

Wat bedoelde hij daarmee?

Zouden daar de diamanten verstoppt zijn?

De gedachte laat haar niet meer los.

Nu kan ze helemaal niet meer slapen.

Ze moet het weten.

In het donker zoekt ze haar kleren. Ze kleedt zich snel aan.

Ze gaat zachtjes de tent uit. Buiten is het donker.

Gelukkig geeft de maan wat licht.

Carlijn sluipt naar de andere tenten.

Stilletjes maakt ze Berend en Adje wakker.

Ze vertelt wat ze denkt.

Berend kleedt zich gelijk aan om mee te gaan, maar Adje niet.

Hij vindt het onzin.
'Als je niet durft, dan niet', zegt Carlijn.
Carlijn en Berend gaan weg.
En Adje blijft achter.

Carlijn en Berend sluipen naar een kano.
Heel voorzichtig maken ze de kano los.
Zonder geluid te maken varen ze het donkere water op.
De overkant ziet er bijna zwart uit.
'Volgens mij durfde Adje niet', fluistert Berend.
'Ja, hij was echt bang', fluistert Carlijn.
Maar bij Carlijn bonst haar hart ook in haar keel.

Op de boot kan Jaap niet in slaap komen.
Hij vraagt zich wat die kinderen gezien hebben.
Die stomme computers ook.
Waarom heeft die dikke precies dit weekend een computer meegenomen.
Plotseling schiet hij overeind. Hij luistert heel scherp.
Hij hoort iets.....een vreemd geluid.
Op het water hoor je alles.
Hij gaat zijn bed uit en gaat aan dek.
Hij ziet niets verdachts.
Dan hoort hij een peddel in het water.
Een stukje bij hem vandaan ziet hij een kano in het donker varen.
Die glijdt door de nacht recht naar de inham.
Hij herkent de rug van Carlijn.

'Jij hebt een probleem, meisje', denkt Jaap.

Toch een nachtmerrie.

Jaap gaat terug zijn boot in.

Vlug kleedt hij zich aan.

Hij pakt zijn mobiel en toetst een nummer in.

Hij spreekt kortaf.

‘Er is stront. Kom naar de afgesproken plek. De bever-burcht.

En snel. Maak geen lawaai’.

Daarna gaat hij naar buiten en pakt een kano.

Hij heeft zo’n haast, dat hij de kajuitdeur laat openstaan.

En zo glijdt een tweede kano de donkere nacht in.

Achter Carlijn en Berend aan.

Ondertussen zijn Carlijn en Berend de inham al in gevaren.

Ze weten niet dat Jaap een paar honderd meter achter hen vaart.

’s Nachts is de inham veel enger dan overdag.

Maar Carlijn denkt er niet aan om terug te gaan.

Ze wil het weten!

Ze moet weten of de diamanten verstopt zijn in de bever-burcht.

Daar is de plek. Het is erg donker.

Carlijn kan zichzelf wel voor het hoofd slaan.

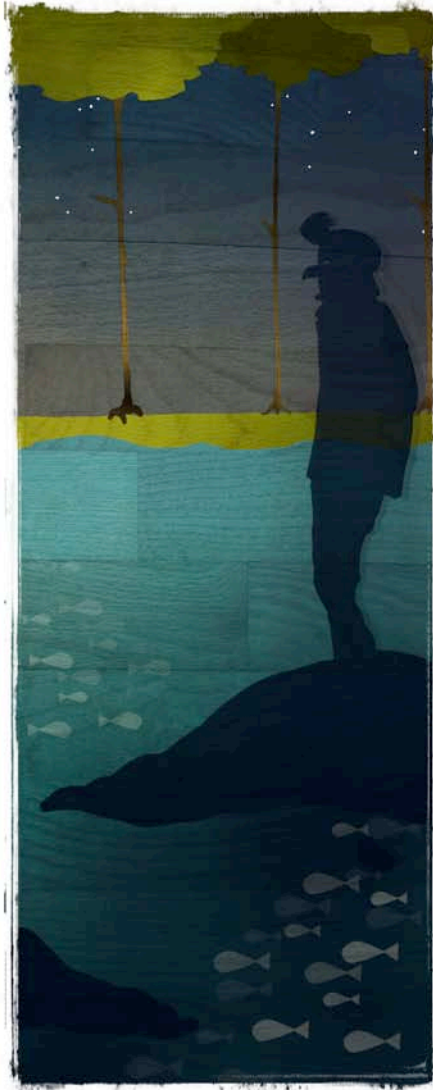
Waarom heeft ze geen zaklantaarn meegenomen.

Het maanlicht is te zwak om iets goed te kunnen zien.

Misschien moeten ze toch terug gaan en morgen komen kijken.

Samen met Adje.

Opeens duikt er een man op aan de oever van het water.
Hij staat aan de kant van de bever-burcht.
Helemaal in het zwart gekleed.

Carlijn en Berend schrikken.
Ze willen weg. En snel ook.
Als ze achteruit willen varen, botsen ze ergens tegenaan.
Carlijn draait zich om.
Ze kijkt recht in het grijnzende gezicht van Jaap.

Carlijn en Berend kunnen geen kant meer op.
Voor hen de zwarte figuur. Achter hen Jaap.
'Hebben ze het glaswerk gevonden?' vraagt de zwarte figuur.
'Daar hebben ze geen kans voor gehad', zegt Jaap.
'Vinden jullie kanoën zo leuk dat je het ook 's nachts wil doen?' vraagt Jaap.
Carlijn zegt niets.
Was ze maar in haar tent gebleven. Lag ze maar in haar slaapzak.
Nooit, nooit zou ze meer zo stom doen.

Dan wordt Jaap boos.
'Nu is het genoeg. Wat moeten jullie hier? Midden in de nacht'.
Carlijn zwijgt. Berend ook.
Carlijn voelt haar hart bonzen.
'Uitstappen', zegt Jaap nors.
'Jullie zijn mij veel te slim. Daar kan ik niet zo goed tegen'.

Langzaam dringt het geluid van een sirene door.
Het wordt steeds luider.
Het lijkt of de sirene dichterbij komt.
'Jaap, het is politie. Wegwezen', roept de zwarte figuur.
'Ik ben de politie!' sist Jaap.
'Ja, maar daar hebben we nu niet zo veel aan', zegt de ander.
'Geen gezeur nu', roept Jaap.
'Pak de diamanten. Schiet op!'

'Alle vier in één kano. Snel', snauwt Jaap.
'Ik weet een klein slootje. Hier tussendoor'.
Tegen Carlijn en Berend sist hij: 'Zitten! En stil zijn! Geen kik'.

Dan zegt Berend: 'Als je haar iets doet, dan.....'.

'Ja, wat dan?'

Jaap lacht hem uit.

In zijn rechterhand heeft Jaap een pistool.

Grote Bram.

In de tent is Grote Bram wakker geworden.

Hij voelt naast zich. De slaapzak van Carlijn is leeg.

Hij schrikt en kleedt zich aan.

'Waar is Carlijn', denkt hij als hij de tent uitkruipt.

'Misschien even plassen'.

Hij kijkt rond, maar ziet niemand.

Als hij naar het dijkje loopt, ziet hij de kajuitdeur openstaan.

Hij gaat naar binnen.

Geen Jaap. Er is niemand. Leeg.

Grote Bram denkt aan gisterenavond. Aan wat Carlijn allemaal vertelde.

Grote Bram raakt helemaal in paniek.

Zou ze dan toch gelijk hebben?

Ze zal toch niet.....?

In één oogopslag ziet hij dat er kano's weg zijn.

Opeens ziet hij een schim in het donker. Hij schrikt ervan.

Het is Adje. Adje vertelt wat er is gebeurd.

Dat Carlijn en Berend naar de inham zijn.

'Waarom moet ze nou altijd zo eigenwijs zijn?' zegt Grote Bram in paniek.

Dan blijft Grote Bram ineens stil staan.

'Ik snap het', roept hij uit.

'Wacht even, ik moet eerst even bellen'.

Dan rent hij terug naar de tent. Adje hoort hem snel praten.

Daarna rent Grote Bram met zijn dikke lijf naar de kano's.

'Wacht, ik ga mee', roept Adje. Hij gaat voorin zitten.

Zonder verder na te denken vaart Grote Bram het water op.

Hij vaart zo hard als hij kan.

Richting de inham.

De derde kano die nacht.

Als ze bijna aan de overkant zijn, horen ze in de verte sirenes.

Hulp van boven.

Carlijn zit voorin de kano. Naast Berend.

Ze rilt van angst.

Wat zijn die mannen van plan?

Achter haar zit Jaap met een pistool.

Vlak achter Jaap zit de zwarte figuur.

Hij peddelt voorzichtig door het kleine slootje.

De takken hangen zo laag dat ze in Carlijns gezicht komen.

Omdat het zo donker is, ziet ze de takken vaak niet.

‘Au’.

Ze is steeds te laat om te bukken.

‘Stil’, sist Jaap. Carlijn krijgt een duw in haar rug.

De tranen staan bij Carlijn in haar ogen.

De sirenes zijn nu weer verder weg.

‘Ze vinden ons nooit’, zegt Jaap tegen de zwarte figuur.

‘En als ze ons vinden, dan hebben wij deze stoere meid’.

Carlijn vindt zichzelf helemaal niet stoer.

Ze wil ook niet stoer zijn. Nooit meer.

‘Als ik dit overleef, ga ik op computerles.

Ik zal Grote Bram nooit meer saai vinden’, denkt ze stilletjes.

De sloot wordt wat breder.

Ze maken een bochtje en komen in een grotere vaart.

‘Nog een half uurtje met de kano. Dan zijn we bij mijn auto’, zegt Jaap.

‘En dan...?’ denkt Carlijn angstig.

‘Wat gebeurt er dan met Berend en mij?’

De kano vaart onder een bruggetje door.

De sirenes zijn niet meer te horen.

Ze zijn weg.

Aan het eind ziet Carlijn het grote water.

Vlak na het bruggetje hoort Carlijn opeens een enorme kreet.

Dan is er een harde klap en de kano schudt door elkaar.

Jaap schreeuwt van de pijn.

Ze kijkt achterom en ziet Grote Bram bovenop Jaap liggen.

Waar komt die nou ineens vandaan?

Het pistool is in het water gevallen.
De kano is half doormidden. En half gezonken.
Ook de zwarte figuur is gevallen.
Hij staat op en wil Grote Bram een klap geven met de peddel.
Hij doet de peddel naar achteren om uit te halen.
Berend geeft een ruk aan de kano en duikt tegen de man aan.
De man verliest zijn evenwicht en valt in het water.

Dan schijnt er een lichtbundel op de kano.
Een politieboot heeft een felle lamp op hen gericht.
'Kom maar aan boord, Jaap. De handboeien liggen al klaar'.
'Mijn been is gebroken', jammert Jaap.
'Operatie mislukt, Jaap', zegt één van de agenten.

Carlijn knuffelt haar vader.
Ze slaat op zijn buik.
'Soms is 142 kilo wel handig, pap'.

Wat een weekend.

Het is druk op de politieboot.

Berend en Adje zitten bij elkaar. Ze eten een gevulde koek.

Adje doet of hij zelf de boeven gevangen heeft.

‘Slim hè, van mij. Om de vader van Carlijn wakker te maken.

Daarom ging ik niet met jullie mee.

Jullie dachten dat ik niet durfde, hè?’

‘*Ja ja*’, denkt Berend.

‘En Koos?’ vraagt Carlijn, ‘is die ook gepakt?’

‘Koos weet van niets. Die slaapt.

Koos heeft er niets mee te maken.

En hij gaat echt trouwen’.

Hij heeft dus gewoon de waarheid gesproken.

Dat valt Carlijn toch een klein beetje tegen.

Ze had echt gedacht dat Koos de diamanten had gestolen.

‘Koos gaat trouwen. Of niet soms’, zegt Berend, terwijl hij de stem van Koos nadoet.

Daar moet iedereen hard om lachen.

Carlijn zit op schoot bij Grote Bram.

Een agent zegt tegen Carlijn:

‘Je mag wel trots zijn op je vader.

Hij had door dat alleen de politie en de dieven van de diefstal konden weten. En omdat wij Jaap niet hebben gebeld.....’

‘.....kon Jaap dat niet weten. Of Jaap moest de dief zijn’, vult Grote Bram aan.

‘Bovendien wist Jaap dat er twee dieven waren.

Dat kon hij helemaal niet weten’.

‘Het was goed dat u belde. We zijn zo snel mogelijk gekomen’, zegt de agent.

‘Hoe kwam je opeens op die brug?’ wil Carlijn weten.

Grote Bram vertelt dat hij de inham niet kon vinden.

Hij was te ver doorgevaren.

‘Ik kwam net bij die brug, toen zag ik jullie kano aankomen.

‘Ik wist niets beters te bedenken. Toen ben ik van de brug afgesprongen’.

‘Goed gedaan, pap’.

‘Nee, ik heb het niet goed gedaan.

Ik had beter naar je moeten luisteren.

En minder achter de computer moeten zitten.

Het spijt me, Carlijn’.

‘Oké, maar eerlijk is eerlijk, pap.

Zonder jouw computer hadden we het nooit opgelost’.

‘Dat is ook waar’.

Ze omhelzen elkaar.

Carlijn moet huilen, maar ze houdt haar tranen tegen.

Dan ziet ze bij Grote Bram zijn ogen ook een beetje glinsteren.

‘Dit weekend was mijn allermooiste vaderdag-cadeau’, zegt Grote Bram.

‘Echt waar?’, vraagt Carlijn.

‘Echt waar’, zegt Grote Bram.

Carlijn glimlacht van trots.

Dan kijkt ze haar vader ondeugend aan.

‘Beter dan sokken?’ vraagt Carlijn.

Grote Bram knikt.

'Nòg beter dan sokken', zegt hij lachend.

Juli 2007.